

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 141/2025-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jitka Hasíková s.r.o, Jakubovo námestie 13, Bratislava, proti postupu a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tost 17/2024 z 30. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. júna 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením najvyššieho súdu, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť v konaní o návrhu na zrušenie zaistenia majetku v trestnom konaní.

2. Z ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava z februára 2023 bolo začaté trestné stíhanie a sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie. V čase podania ústavnej sťažnosti bol sťažovateľ trestne stíhaný v trestnom konaní vedenom na Špecializovanom trestnom súde (ďalej len „ŠTS“) už pod sp. zn. 10T/1/2024 pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi.

4. V rámci uvedeného trestného konania bol sťažovateľovi uznesením prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) ČVS:VII/2 Gv 127/22/1000-76 z 13. februára 2023 podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 58 ods. 1 a 3 Trestného zákona zaistený majetok, a to nehnuteľný majetok (byt s príslušenstvom), hnutel'ný majetok (osobné motorové vozidlo), majetkové práva (obchodné podiely v dvoch obchodných spoločnostiach) a peňažné prostriedky (v sume 20 250 eur) špecifikované v predmetnom uznesení. Zároveň bolo sťažovateľovi podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 50 ods. 2 Trestného poriadku zakázané s predmetným majetkom nakladať. Sťažovateľovej sťažnosti prokurátor nevyhovel a 4. apríla 2023 predložil vec ŠTS. Uznesením sudcu ŠTS pre prípravné konanie sp. zn. 11Tp/11/2023 z 5. apríla 2023 bola sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu o zaistení majetku zamietnutá ako nedôvodná.

5. Sťažovateľ podal 7. augusta 2023 žiadosť podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku o zrušenie uznesenia o zaistení majetku, ktorú prokurátor uznesením č. k. VII/2 Gv 127/22/1000-488 z 22. augusta 2023 zamietol. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol špeciálny prokurátor uznesením č. k. VII/2 Gv 127/22/1000-655 z 5. decembra 2023 tak, že ju zamietol.

6. V trestnej veci sťažovateľa bola 10. januára 2024 podaná obžaloba na ŠTS. Po podaní obžaloby predložil sťažovateľ 30. januára 2024 ďalšiu žiadosť o zrušenie uznesenia o zaistení majetku podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku. Uznesením ŠTS sp. zn. 10T/1/2024 z 21. marca 2024 bola táto žiadosť zamietnutá. Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ v zákonnej lehote sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 2 Tost 17/2024 z 30. apríla 2024 tak, že ju zamietol. Napadnuté uznesenie bolo obhajkyňi sťažovateľa doručené 3. júna 2024.

7. Najvyšší súd vyhodnotil sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú. V trestnej veci sťažovateľa v rozsahu nevyhnutnom pre dané štádium trestného konania urobil záver, že sťažovateľ je osobou dôvodne podozrivou zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi, a to na základe dosiaľ v trestnom konaní zabezpečených dôkazov, ktoré odôvodnili podanie obžaloby. Sú teda splnené zákonné podmienky zaistenia majetku podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku s odkazom na ustanovenie § 58 ods. 1 Trestného zákona. K sťažnostným námietkam sťažovateľa najvyšší súd uviedol, že skutočnosť, že financovanie kúpy zaisteného bytu na Estónskej ulici bolo realizované na hypotekárny úver, vôbec nepredstavuje prekážku zaistenia majetku. Sťažovateľ nevedel preukázať žiadny legálny príjem, ktorým by bol spôsobilý financovať uvedený hypotekárny úver, a spoločnosti, ktorých bol v tom čase konateľom a spoločníkom, nevykazovali zisk ani nedisponovali majetkom. Najvyšší súd mohol pri rozhodovaní o zaistenom majetku brať do úvahy len preukázateľne legálne príjmy obvineného. Stručne vyhodnotil aj ďalšie sťažnostné námietky sťažovateľa týkajúce sa zaisteného motorového vozidla, zaistených peňažných prostriedkov a požiadavky polozenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie.

II. Argumentácia sťažovateľa

8. Namietané porušenie označených základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru odôvodňuje sťažovateľ najmä vo vzťahu k zaistenému bytu s príslušenstvom na Estónskej ulici 40 v Bratislave, ktorého je výlučným vlastníkom. Orgány činné v trestnom konaní ani súdy nepredložili sťažovateľovi dostatočné odôvodnenie a dôkazy o tom, že vo vzťahu k zaistenému bytu ide o nelegálne nadobudnutý majetok, ktorého zaistenie je nevyhnutné na dosiahnutie zákonom stanoveného cieľa, čím došlo k porušeniu jeho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Zaistenie nehnuteľností, ktoré boli získané legálnym spôsobom, je v rozpore so zákonom, čím dochádza k neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva, minimálne v časti nakladania s majetkom, a to aj pri dočasnom opatrení.

9. Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že mu nebolo dostatočne odpovedané na nastolené otázky súvisiace s legálnosťou nadobudnutia bytu, dodržaním princípu proporcionality a primeranosti opatrenia. Konajúci súd nevzal do úvahy, že zaistený byt nadobudol kúpnu zmluvou, vklad do katastra nehnuteľností povolený pod č. V-25886/2019 z 2. októbra 2019. Ide o obdobie, ktoré nesporne predchádza obdobiu vymedzenému v skutkovej vete obžaloby, podľa ktorej mal sťažovateľ páchať trestnú činnosť od roku 2020. Uvedené má vylučovať predpoklad, že ide o nástroj alebo výnos z trestnej činnosti. Túto argumentáciu má podporiť aj skutočnosť, že finančné prostriedky sťažovateľ získal na základe zmluvy o splátkovom úvere, ktorá bola uzatvorená 21. augusta 2019. Takto získal sumu 140 000 eur, z ktorých bola vyplatená celá kúpna cena, následne na základe zmluvy o úvere s inou bankou z 24. marca 2022, sťažovateľ prvý úver refinancoval a zaviazal sa na splátky po dobu viac ako 20 rokov. Z uvedeného je podľa neho nesporné, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom zaistenia, nemohli byť zadovážené z prostriedkov pochádzajúcich z trestnej činnosti alebo výnosov z trestnej činnosti, pretože celá výška kúpnej ceny bola pokrytá hypotekárnym úverom.

10. Po vzatí sťažovateľa do väzby vo februári 2023 platí splátky úveru sťažovateľova matka, pričom sťažovateľ z celkovej sumy 140 000 eur (kúpna cena bytu) uhradil len 15 splátok, čo predstavuje asi 3,92 % ceny bytu. V tomto ohľade sťažovateľ poukazuje na smernicu Európskeho parlamentu a rady 2014/42/EÚ z 3. apríla 2014 o zaistení a konfiškácii prostriedkov a príjmov z trestnej činnosti v Európskej únii (ďalej len „smernica o zaistení majetku“ alebo „smernica“), z ktorej vyplýva povinnosť zachovať proporcionalitu zaisteného majetku vo vzťahu k prostriedkom alebo príjmom z trestnej činnosti.

11. Porušenie čl. 7 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorého nikomu nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký by bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu, odôvodňuje tým, že trest prepadnutia majetku, ktorému nesporne zaistenie majetku predchádza, postihne aj tretiu osobu, matku sťažovateľa. Byt vo výlučnom vlastníctve matky je totiž predmetom zálohu na zabezpečenie splácania hypotekárneho úveru sťažovateľa. Matka sťažovateľa sa tak dostala do bezvýhodiskovej situácie, v ktorej ak prestane splácať hypotekárny úver sťažovateľa, môže prísť aj o byt vo svojom výlučnom osobnom vlastníctve, hoci s konaním sťažovateľa nemá nič spoločné. Sťažovateľ sa teda domnieva, že konfiškáciou majetku dôjde k porušeniu jeho práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru z dôvodu neprimeranej sankcie, ktorá sa dotkne aj práv tretej osoby.

12. Porušenie čl. 1 dodatkového protokolu vidí sťažovateľ v neprimeranosti zásahu. Sťažovateľovi boli zaistené aj ďalšie hnutel'né veci a majetkové práva, a preto zaistenie bytu už považuje za neproporcionálny a neprimeraný zásah, ktorý nebol nevyhnutný na dosiahnutie cieľa, ktorý sa ním sleduje. Zároveň namieta aj dĺžku zaistenia majetku, ktoré v čase podania ústavnej sťažnosti trvalo už 15 mesiacov, a tak neprimerane zhoršuje jeho životnú situáciu.

13. Porušenie čl. 8 dohovoru sťažovateľ odôvodňuje tým, že na príslušnom liste vlastníctva bola o zaistení bytu zverejnená poznámka (obsahujúca jeho meno, priezvisko, bydlisko), a tak nezákonným zaistením majetku došlo aj k neprimeranému zverejneniu jeho osobných údajov a k narušeniu jeho súkromného života.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa ústavy a listiny a práv podľa dohovoru uznesením, ktorým v sťažnostnom konaní najvyšší súd nezrušil zaistenie majetku sťažovateľa v prebiehajúcom trestnom konaní, a to najmä vo vzťahu k zaistenému bytu v osobnom vlastníctve sťažovateľa, ktorý mal nadobudnúť prostredníctvom hypotekárneho úveru, a nie z výnosov z jeho údajnej trestnej činnosti.

15. Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre zhrnul kritériá, podľa ktorých posudzuje ústavnosť rozhodnutí týkajúcich sa zaistenia majetku v trestnom konaní z pohľadu práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy. Rozhodnutie sa považuje za ústavne súladné, ak má zákonný podklad, vydá ho príslušný štátny orgán a nie je prejavom svojvôle. Zároveň platí, že rozhodnutie musí dodržať spravodlivú rovnováhu medzi legitímnym záujmom, ktorý je zaistením majetku sledovaný, a medzi ochranou základných práv jednotlivca (I. ÚS 284/2024).

16. Rozhodnutie o zaistení majetku sťažovateľ v zmysle ustanovení § 50 a § 425 Trestného poriadku má za následok, že sťažovateľ nemôže so svojím majetkom nakladať. Zaistením majetku sťažovateľa tak na základe súdneho rozhodnutia došlo k obmedzeniu jeho vlastníckeho práva chráneného v čl. 20 ods. 1 ústavy, pretože podstatným prvkom tohto práva je aj možnosť majetok právne ovládať (pozri napr. IV. ÚS 577/2021).

17. Zároveň je potrebné uviesť, že pri zaistení majetku ide o obmedzenie len dočasné, svojím charakterom predbežné a zaist'ovacie, keďže jeho účelom je zabezpečenie majetku pre potreby prípadného výkonu rozhodnutia vo veci samej, ktoré sa zaisteného majetku bude týkať (pozri k tomu aj IV. ÚS 577/2021). Možno pritom konštatovať, že pri prieskume súdnych rozhodnutí dočasnej povahy je ústavný súd vzhľadom na svoje postavenie a právomoci pomerne zdržanlivý (I. ÚS 284/2024).

18. Taktiež z ustanovenia § 425 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že osoba, ktorej majetok bol zaistený, má právo žiadať o zrušenie alebo obmedzenie zaistenia, a to aj opakovane po uplynutí 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti. Taktiež z dikcie § 427 Trestného poriadku vyplýva povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu skúmať *ex offio* trvanie dôvodov zaistenia majetku a v prípade ich pominutia takéto zaistenie zrušiť.

19. Konanie o ústavnej sťažnosti nemožno považovať za pokračovanie trestného konania a posúdenie splnenia podmienok na zaistenie majetku v trestnom konaní je v právomoci

všeobecných súdov. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Rozhodnutie ústavného súdu sa týka len prípadných porušení práv a slobôd zaručených v ústavnom poriadku (II. ÚS 242/2021).

20. Sťažovateľ tvrdí porušenie svojich práv na súdnu ochranu, na spravodlivé súdne konanie a na ochranu vlastníckeho práva v tom, že mu nebolo dostatočne odpovedané na nastolené otázky súvisiace s legálnosťou nadobudnutia bytu, dodržaním princípu proporcionality a primeranosti opatrenia. Princíp proporcionality pritom sťažovateľ vníma v tom zmysle, že sám na splátkach hypotekárneho úveru zaplatil 15 splátok, čo predstavuje len 3,92 % kúpnej ceny bytu v sume 140 000 eur a po jeho vzatí do väzby ďalšie splátky už uhrádza jeho matka. Zároveň tvrdí, že byt nenadobudol z výnosov z trestnej činnosti.

21. Samotné zákonné ustanovenia Trestného poriadku § 425 a nasl. v spojení s § 58 ods. 1 Trestného zákona pri uložení trestu prepadnutia majetku nevyžadujú, aby išlo o majetok získaný prostredníctvom trestnej činnosti alebo z výnosov z trestnej činnosti, tak ako to upravuje inštitút zaistenia nástrojov trestnej činnosti a výnosov z trestnej činnosti. Potreba kauzálnej súvislosti medzi majetkom podliehajúcim konfiškácii a trestnou činnosťou, za ktorú je páchatel právoplatne odsúdený, však vyplýva zo smernice o zaistení majetku. Smernica definuje „príjmy“ ako akýkoľvek hospodársky prospech pochádzajúci priamo alebo nepriamo z trestnej činnosti; môžu pozostávať z majetku v akejkoľvek podobe a zahŕňajú všetky následné opätovné investície alebo premenu priamych príjmov a akýkoľvek majetkový prospech (čl. 2 bod 1 smernice). V zmysle čl. 4 ods. 1 smernice členské štáty prijímú potrebné opatrenia, ktoré umožnia úplnú alebo čiastočnú konfiškáciu prostriedkov a príjmov alebo majetku v hodnote zodpovedajúcej takýmto prostriedkom alebo príjmom, a to za predpokladu konečného odsudzujúceho rozsudku v trestnej veci, ktorý môže byť tiež výsledkom konania v neprítomnosti. Predmetom konfiškácie tak môžu byť prostriedky a príjmy z trestnej činnosti alebo majetok v hodnote im zodpovedajúcim.

22. Najvyšší súd v napadnutom uznesení reaguje na sťažostnú námietku sťažovateľa a uvádza, že sťažovateľ za zdroj financovania hypotéky označil príjem z podnikateľskej činnosti, avšak žiadnym spôsobom tento údajne legálny zdroj príjmu z podnikania nepreukázal. Spoločnosti, v ktorých bol konateľom a spoločníkom v rozhodnom čase, nevykazovali žiaden alebo nevykazovali dostatočný zisk, nemali žiaden majetok. Sťažovateľovi je kladená za vinu závažná protispoločenská drogová trestná činnosť rozsiahleho charakteru, ktorej sa mal dopúšťať najmenej od roku 2020, teda s ňou mal začať dva mesiace po zakúpení bytu, pričom najmenej jeden a pol roka nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť.

23. Ešte detailnejšie sa existencii sťažovateľom tvrdených legálnych príjmov venoval prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry v uznesení z 5. decembra 2023 (bod 5 uznesenia), ktorým bolo rozhodnuté o predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia majetku zo 7. augusta 2023. V uvedenom uznesení prokurátor odkazuje na znenie čl. 4 ods. 1 smernice, v zmysle ktorého existuje možnosť prepadnutia majetku obvineného v celom rozsahu – vrátane majetku nepochádzajúceho z trestnej činnosti v rozsahu, v akom obvinený trestnú činnosť preukázateľne spáchal a v akom sa obohatil, pričom poukázal na kvantifikáciu trestnej činnosti sťažovateľa, a síce, že sa mu kladie za vinu účasť na obchodných transakciách s omamnými a psychotropnými látkami v celkovej súhrnnej hodnote prevyšujúcej 1,5 milióna eur. Prokurátor sa vyjadril aj k spôsobu

nadobudnutia nehnuteľnosti prostredníctvom hypotekárneho úveru, ktorý je pre posúdenie zákonnosti zaistenia majetku irelevantný, keďže práve opačný pohľad by umožňoval páchatelom trestnej činnosti jednoducho legalizovať výnosy a príjmy pochádzajúce z trestnej činnosti ich použitím na splácanie úverov poskytnutých na kúpu nehnuteľností. Ďalej sa prokurátor zaoberal údajnou podnikateľskou činnosťou spoločností, v ktorých bol sťažovateľ v danom čase (v čase nadobudnutia nehnuteľnosti) konateľom a spoločníkom, a to spoločnosti AVFN, s.r.o., FILON, s.r.o., Nightfall, s.r.o., a na základe reálne zisteného a dôkazne zadokumentovaného stavu dospel k záveru, že sťažovateľ najmenej po dobu jeden a pol roka nevykonával absolútne žiadnu podnikateľskú činnosť, ktorou by mohol financovať splácanie hypotekárneho úveru. Z uvedeného vyplynul dôvodný predpoklad, že reálnym zdrojom obživy sťažovateľa a aj financovania bytu bolo páchanie závažnej drogovej trestnej činnosti.

24. Vzhľadom na uvedené nemožno tvrdiť, že by sťažovateľ nedostal odpoveď na svoje námietky týkajúce sa tvrdeného legálneho nadobudnutia bytu na Estónskej ulici. Hoci v napadnutom uznesení najvyšší súd neadresoval námietky sťažovateľa až tak detailne, súhrnne však zhrnul podstatnú skutočnosť a tou je, že sťažovateľ nebol schopný preukázať žiadny iný legálny zdroj príjmu, z ktorého by bol spôsobilý hypotekárny úver na kúpu predmetného bytu financovať. Za daných okolností nemožno považovať postup najvyššieho súdu, ktorý reagoval na námietky sťažovateľa stručne, keďže ide obsahovo o tie isté námietky, ktoré už sťažovateľ uplatnil predtým, za postup, ktorým by porušil základné právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia v rámci základného práva na súdnu ochranu alebo že by týmto postupom porušil jeho základné právo na ochranu vlastníctva.

25. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že zaistenie majetku na účely súdneho konania sa zvyčajne týka kontroly užívania majetku, ktorá spadá do pôsobnosti druhého odseku čl. 1 dodatkového protokolu (Raimondo proti Taliansku, 22. 2. 1994, § 27, séria A č. 281-A; Dzinić proti Chorvátsku, 17. 5. 2016, č. 38359/13, § 60). V takom prípade je nutné vyhodnotiť, či zásah do práva na pokojné užívanie majetku bol zákonný a „v súlade so všeobecným záujmom“ a či existoval primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (JGK Statyba Ltd a Guselnikovas proti Litve, č. 3330/12, § 118, 5. 11. 2013).

26. Majetok sťažovateľa je zaistený na základe ustanovenia § 425 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 58 ods. 1 Trestného zákona. Ako najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, sťažovateľ je obžalovaný z obzvlášť závažného zločinu, za ktorý mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody nepodmienečne a spáchaním skutku mal získať, resp. minimálne sa mal snažiť získať majetkový prospech výrazne prevyšujúci zákonom ustanovené vyjadrenie veľkého rozsahu (133 000 eur). Zaistenie majetku je teda zákonné. Čo sa týka legitimacy, ESLP už rozhodol, že uplatnenie predbežných opatrení v kontexte súdneho konania, ktorého cieľom bolo predvídať možnú konfiškáciu majetku, bolo vo „všeobecnom záujme“ spoločenstva (Borzhonov proti Rusku, č. 18274/04, § 58, 22. 1. 2009, a tam citované prípady; a East West Alliance Limited proti Ukrajine, č. 19336/04, § 187, 23. 1. 2014). Možno teda konštatovať, že zaistenie sleduje legitímny cieľ.

27. Skutočnosť, že sťažovateľ sám zatiaľ uhradil v splátkach hypotéky len 3,9 % hodnoty bytu na Estónskej ulici a ďalej v splácaní splátok hypotéky pokračuje jeho matka, neznamená, že by predmetný byt nemohol byť predmetom zaistenia. Ako už najvyšší súd uviedol, sťažovateľ nevedel

preukázať žiadny iný legálny zdroj príjmu, a teda predpoklad, že uvedené splátky hypotekárneho úveru splácal z príjmov z trestnej činnosti, ktorá mu je kladená za vinu, je logický. Táto skutočnosť dáva uvedený byt, ktorého majiteľom je stále sťažovateľ, do súvisu s trestnou činnosťou, z ktorej je sťažovateľ podozrivý, a pomer, v akom dosiaľ sťažovateľ splatil výšku hypotekárneho úveru, teda proporcionalita vo význame, ako ju vníma sťažovateľ, nie je v danom ohľade relevantná.

28. Sťažovateľ namieta aj porušenie práva podľa čl. 7 ods. 1 dohovoru, v zmysle ktorého nikoho nemožno odsúdiť za konanie alebo opomenutie, ktoré v čase, keď bolo spáchané, nebolo podľa vnútroštátneho alebo medzinárodného práva trestným činom, a takisto nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu. Porušenie tohto práva vidí sťažovateľ v tom, že sa jeho matka dostala do situácie, v ktorej ak nebude splácať splátky hypotekárneho úveru v mene svojho syna, ktorý je stíhaný väzobne, vystavuje sa riziku, že banka si bude chcieť svoje právo uspokojiť predajom zálohu, ktorým je byt v osobnom vlastníctve sťažovateľovej matky. Okolnosti danej veci a zložitá situácia, v ktorej sa ocitla sťažovateľova matka z dôvodu jeho väzobného trestného stíhania, však nie sú s uvedeným článkom dohovoru v žiadnej príčinnej súvislosti. Článok 7 dohovoru hovorí o treste v trestnoprávnom zmysle, nie o treste v jeho všeobecnom význame (každý, kto poskytne svoju nehnuteľnosť ako záloh k úveru tretej osoby, sa vystavuje riziku, že veriteľ sa uspokojí predajom zálohu), a rovnako sťažovateľ nemôže namietať porušenie práv tretej osoby. Podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona súd môže uložiť trest prepadnutia majetku iba v prípade, ak uloženie tohto trestu vzhľadom na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu, pomery páchatel'a a mieru vplyvu tohto trestu na rodinu páchatel'a a jeho blízke osoby považuje za primerané. Uvedenú námietku si teda sťažovateľ bude môcť uplatniť v merite veci v súvislosti s možným uložením trestu prepadnutia majetku.

29. Porušenie čl. 1 dodatkového protokolu odôvodňuje sťažovateľ neproporcionálnosťou zásahu, jeho nezákonnosťou a neprimeranosťou, avšak bez bližšej argumentácie. K uvedenému ústavný súd uvádza, že odpovede na otázky zákonnosti, primeranosti a proporcionality zásahu sťažovateľ dostal tak z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj z predchádzajúceho rozhodnutia prokurátora špeciálnej prokuratúry pri rozhodovaní o zrušení zaistenia majetku, na ktoré ústavný súd odkazuje v tomto uznesení. Dĺžku trvania zaistenia, ktorá bola ku dňu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (t. j. od 13. februára 2023 do 30. apríla 2024) 14 mesiacov, nepovažuje ústavný súd za neprimeranú, a to najmä s ohľadom na závažnosť (vysoké postavenie v hierarchii organizovanej skupiny obchodujúcej s omamnými a psychotropnými látkami) a rozsiahlosť trestnej činnosti (obchodovanie s omamnými a psychotropnými látkami v hodnote presahujúcej 1,5 milióna eur a 17 spoluobvinených v trestnom konaní), ktorá je sťažovateľovi kladená za vinu.

30. Sťažovateľ tiež namieta porušenie práva na ochranu súkromia podľa čl. 8 dohovoru, keďže uznesenie o zaistení majetku obvineného sťažovateľ'a bolo zaznamenané na liste vlastníctva evidujúcom vlastnícke právo sťažovateľ'a k bytu na Estónskej ulici. Týmto postupom malo dôjsť k neprimeranému zverejneniu osobných údajov a k narušeniu jeho súkromia. Bližšie však narušenie svojho súkromia sťažovateľ nešpecifikuje. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že uznesením o zaistení majetku sťažovateľ'a mu zároveň bol nariadený zákaz nakladať so zaistenou nehnuteľnosťou. V záujme ochrany potenciálnych nadobúdateľ'ov nehnuteľnosti, keďže sťažovateľ neprestal byť vlastníkom bytu, je potrebné obmedzenie možnosti nakladať s nehnuteľnosťou, zapísať aj v katastri nehnuteľností, teda vo verejnej databáze osvedčujúcej vlastnícke a iné vecné práva k nehnuteľnostiam. Meno a priezvisko sťažovateľ'a a dátum narodenia už na liste vlastníctva

evidovaný a verejne dostupný je, takéto zverejnenie osobných údajov je zákonné a sleduje legitímny cieľ, teda evidenciu vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam, a čo sa týka rozsahu zverejnených osobných údajov, je aj proporcionálny, keďže údaje vlastníkov nehnuteľností musia byť dostatočné na jednoznačnú identifikáciu vlastníka. Uvedené platí aj pri zverejnení poznámky o vydaní uznesenia o zaistení majetku a zákaze s majetkom nakladať. Pokiaľ mal sťažovateľ na mysli zverejnenie skutočnosti, že je obvinený z trestnej činnosti, verejný záujem na ochrane potenciálnych nadobúdateľov nehnuteľnosti prevažuje záujem na ochrane osobných údajov sťažovateľa. Preto aj túto námietku vyhodnotil ústavný súd ako zjavne neopodstatnenú.

31. Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená a je potrebné ju ako celok odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu